

club 1970

C-70

Així com -tot i jutjant-ho amb excessiva benevolència- trobem el senyor Samaranch perfectament resistible, en el seu paper d'intermediari seductor, en canvi confessem que el senyor Eduard Tarragona ens resulta simpàtic. El senyor Samaranch ens recorda aquella historieta del general japonès de visita al Brasil:

-Què representa aquesta medalla?- pregunta el general brasiler, alt i fornit, tot assenyalant una condecoració escanyolida.

-La batalla tal- respon el japonès, tot anomenant una victòria famosa.

-I les seves?- demana el japonès, assenyalant el pit cobert de medalles rutilants.

-Bona conducta.

El senyor Samaranch, l'home més condecorat d'Espanya, ha merescut les medalles per una conducta excel.lent, al punt -segons declaració pròpia- de parlar castellà a casa seva.

Tenim la seguretat que el senyor Tarragona parla català i sovint pensa com a tal. No sabríem ignorar-lo, almenys per aquesta raó, si bé de vegades ens resulta pintoresc. Però preferim, tot amb tot, la seva entremaliadura a l'actitud supina de molts.

Ara mateix publica una carta oberta al director de "Destino". Convertit en una mena de timbaler del Bruc, el nostre Tarragona ens adverteix que la nostra indústria, la nostra puixança econòmica, se'n va en orri. El senyor Tarragona es presenta com un català nostàlgic i somia aquells temps -diu- en què els catalans treien pa de les pedres. Per tal d'arrodonir la seva mitologia, ens recorda de passada que mai no hem tingut -els catalans- bons polítics. Qui n'ha tingut, senyor Tarragona? El mite del català bon comerciant i mal polític ja no serveix d'argument ni als governadors civils, d'ençà que ens arriben no pas generals retirats sinó persones que passen per cultes. A veure, senyor Tarragona, si no badem.